

PUPA

Pupa **Güney Utkun**

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

Editör: Dilara Zaimoğlu

Sayfa Tasarımı: Zeynep Bayrak

Kapak Tasarımı: Yunus Karaarslan

Hayat Yayınları: 822

Edebiyat: 142

1. Baskı: İstanbul / Ocak 2026

ISBN: 978-605-151-610-3

Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaası

Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5

34093 Fındıkzade - Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

PUPA

GÜNEY
UTKUN

“Her yara, bir mucizeyi yaratır.”

GÜNEY UTKUN

17 Nisan 1989'da Şanlıurfa'nın Siverek ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Siverek Ahmed Arif İlköğretim Okulunda, ortaöğrenimini Siverek Mustafa Kemal Anadolu Lisesinde tamamladı. 2007-2011 yıllarında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümünde lisans eğitimini aldı. Aynı üniversitede 2011 yılında tezsiz yüksek lisans yaptı.

2012 yılında Milli Eğitim Bakanlığında Coğrafya öğretmeni olarak göreve başladı. Batman ve Şanlıurfa illerinde 7 yıl süreyle öğretmenlik, 4 yıl süreyle Eğitim Yöneticisi olarak çalıştı. 2023 yılında Şanlıurfa Büyükşehir İl Milli Eğitim Müdürlüğüne İl Maarif Müfettişi olarak atandı. 2015 yılında yazdığı "Aşk-ı Rana" adlı eseri Hayat Yayınları'ndan ilk baskıyı 20.000 adet yaparak geniş kitlelere ulaştı. Ardından "Şaire Ayrılık" adlı ikinci eseri 2018 yılında yayımlanarak büyük beğeni topladı.

2015 yılından bu yana "Türkiye Yazarlar Birliği" aktif üyesi olup ülkenin çeşitli yerlerinde imza günleri düzenledi. Edebiyat çevrelerinde geniş kitlelere ulaşan Güney Utkun hâlâ şiir ve roman türlerinde eserler yazmaya devam etmektedir.

Evli ve bir çocuk babasıdır.

İthaf

Sevgili Eşim Nazlı Utkun;

Sabrın, sevgin ve sarsılmaz inancınla bu hikâyenin her satırında bana güç verdin. Sensiz bu kelimeler yolunu bulamaz, anlamını tamamlayamazdı. Fırtınalarda yelkenim, durgun sularda huzurum oldun; yüreğime yuva olan sevgine sonsuz bir minnet taşıyorum.

Biricik Kızım Umay Utkun;

Hayallerinin saflığına, gülüşünün taşıdığı umuda bakarak yazdım bu satırları. Adını düşündüğüm her anda içimde yeniden bir bahar filizleniyor. Bu hikâye, senin merak dolu bakışlarına, büyüyen kalbine ve hiç sönmeyen hayal gücüne armağanımdır.

Teşekkür

Bu eserin yazılmasında emeği geçen Türkiye Yazarlar Birliği İstanbul Şube Başkanı Mahmut Bıyıklı Ağabeyime; yazım hayatım boyunca gösterdiği destek, yüreklendirici sözleri ve edebiyata açtığı kapılar için içtenlikle teşekkür ederim. Kaleme uzanan yolumu daha aydınlık kıldınız.

Yazım sürecinin en zorlu anlarında bana güç ve cesaret veren, bilgi ve birikimlerinden yararlandığım, her zaman yanımda olan değerli arkadaşlarım Yunus Bulunmaz ve Cuma Yüksel'e; varlıkları, samimi destekleri ve içten dostlukları için yürekten teşekkür ederim.

Bilgi ve tecrübesiyle hayatımın her anında rehber edindiğim kıymetli müdürüm Şeyhmus Yeniköy'ü özellikle anmak isterim.

Yazım yolculuğumda yanımda olan, varlıklarıyla bana güç veren ve içten dostluklarını her an hissettiren sevgili arkadaşlarım; Mahmut Özusan, Bülent Çelik, Berat Şirin, İbrahim Güney, Cuma Cirit, İsmail Erdoğan, Osman Güzen, Orhan Ekinci, Mehmet Özcan, Zeynel Yüksekayla, Vedat Öncül ve Yılmaz Güloęlu'na; yolumu aydınlattıkları, omuz verdikleri ve kalplerindeki sıcak dostlukla beni sürekli cesaretlendirdikleri için teşekkür ederim.

◆

Yalnızca bir kabuktan ibaret olan ruhun, yeniden doğuş hikâyesi...

Terk edilmiş bir hayatın enkazında, geride kalan yalnızca hatıralar ve tanıdık bir boşluktu. O, kayıp bir kimliğin peşinde, yaralı ruhunun en derin noktalarına doğru bir yolculuğa çıktı ama bazen bir kelebek olmak için, önce bir kozanın karalığında yok olmak gerekirdi.

Pupa, bittiğini sandığınız bir hayatın aslında yeniden başladığı yerd.

*“En büyük mucize
bir kelebeğin kozasına sığmayan hayalleridir.”*

1. Bölüm

Kozanın İçindeki Fısıltı

26 Nisan 2030, Cuma
İstanbul, Türkiye

Güzel bir güne uyanıyoruz. Gökyüzünde kocaman bir güneş var. Kuşlar ağaçların dallarına tünemiş, uçurtmalar gökyüzünde süzülüyor, çocuklar parklarda ve bahçelerde koşuşturuyor. Mevsim ilkbahar; nisan ayının son günlerindeyiz. İstanbul'da deniz ısınmaya başladı. Akşamüzeri caddeler, sokaklar ve mağazalar insan seline dönüyor. Mesire alanlarında mangallar tütüyor. Vapurlar geçiyor ömrümüzün baharından. Yaşıyoruz, seviyoruz, çabalıyoruz ama bir türlü tutunamıyoruz.

Bütün bu canlılığa rağmen içimde hep bir eksiklik vardı. Kalabalığın içinde küçük bir nokta gibi hissediyordum kendimi; ne gürültüye ait, ne de sessizliğe. On yedi yaşındayım, ismim Mucize. İsmim, kim tarafından nerede verildi, bilmiyorum. Bizim burada bir emektar ablamız var, Neriman Abla. O anlatıyor bazen. Beni bir çöp konteynerinde bulmuşlar. Tozun toprağın içinden çıkarmışlar. Birileri çöpü ateşe vermiş de yanmamışım, boğulmamışım. Beni bulduklarında henüz bir aylıkmişim. Neriman Abla, "Beyaz tenli, cılız, sarışın bir bebektin," diyor. Gözlerim kahverengi, yanaklarım kıpkırmızıymış. Hemşireler beni hastaneden yuvaya getirince bir hafta boyunca sürekli ağlamışım. Annemin kokusunu, sesini, göğsünün sıcaklığını çok özlemişim.

Altı yaşına kadar Üsküdar'da bir çocuk yuvasında kalmışım. Ardından beni, şimdi kaldığım Kadıköy'deki yetiştirme yurduna

getirmişler. Annem ve babam hayatımda hiç olmadı. Bayramlarda kimsenin elini öpemedim, temiz yeni elbiseler giyemedim. Başımı okşayıp yanağımı sıkan yoktu. Ev yemeklerinin tadına hiç bakamadım. Beslenme çantam, uçurtmam, bezden bebeklerim, yukarıdan bağırان bir annem, derslerimi soran bir babam olmadı. Arkadaşlarım vardı sadece; aynı kaderi paylaştığım, ekmeğimi ve sırrımı bölüştüğüm. Onlar da benim gibi masum ve kimsesizdiler. Hepsinin farklı hikâyeleri vardı. Onlara göre daha şanslıydım. Ailesini kazada, depremde, yangında kaybedenler vardı.

Kimsesizlik zor bir duygudur. Konuşmalar uğultu gibi geliyor insanın kulağına. Karşındaki insanlarla ancak aynı görüşte olunca anlaşabiliyorsun. Anlamak için değil, sadece cevap vermek için dinliyorlar seni. Ruh hâlini paylaşamıyorsun. Sesin duvarlarda yankılanıyor. Bir bayağılık kaplıyor içini; tıpkı kalabalık şehirlerde cam kenarında oturup insanları izlemek gibi... Tatsız, tuzsuz, gereksiz geliyor hayat. Konuşmanı bölecek ikinci bir ses duyamıyorsun. Gökyüzündeki mavi o denli yüzüne vuruyor ki gözün kamaşıyor. Güneşin parlaklığını, doğanın yeşilini, toprağın kahvesini daha bir içten hissediyorsun. Göz göze gelememek, anlatamamak, anlaşılmamak ziyadesiyle koyuyor insana. En iyi yaptığın şey, içine atıp biriktiriyorsun. Gidilecek bir kapının olmaması, birinin sana sarılmasına ihtiyaç duyduğunda kollarının boş kalması gerçekten zor bir duygu. Bir ağacın dallarına benzetiyorum bazen kendimi. Onca yapraktan habersiz, kökümden uzak; kalabalık ama bir o kadar yalnız.

Yine de yurda geldiğimden beri, bütün bu duyguların arasında insanları ve işleyen düzeni gözlemlene fırsatım oldu. Buraya benim gibi küçük yaşlarda gelen çocukların çoğu kısa boylu, cılız ve çelimsizdir. Ailesiz büyüyenler daha savunmasız olur; özgüvenleri eksik, bakışları tedirgindir. Ufacık bebekler “anne” demeden önce “abla” demeyi öğrenir. Doğum günleri hep ortak kutlanır; kimsenin pastası kendine özel değildir. Herkesin hikâyesi farklıdır ama yarası aynıdır.

Buranın kendine ait bir ritmi vardır; kimsenin dışına çıkmadığı bir nizam... Yemek saatine adım adım uymak gerekir. Yatış kalkış saatleri, banyo günleri, ders saatleri bellidir. Kurulmuş çalar saat misali, her gün bir düzine işi arka arkaya yaparız.

Bugün de öyle başladı aslında... Erken uyandım. Günlerden pazar. Hafta sonları fazladan bir iki saat daha uyuyabilirdim. Cumartesi, pazar günleri bizim izin günümüz. Haftanın yorgunluğunu ancak bugünlerde atabiliyoruz. Bugün erken uyandım, günlerden pazar. Hafta sonları fazladan bir iki saat daha uyuyabilirdim. Cumartesi, pazar günleri izin günümüz. Haftanın yorgunluğunu, stresini ancak bugünlerde atabiliyoruz. Odada üç kişi kalıyoruz: Ben, Ela ve Ayşe. A blok 3. kat, 212. oda. İki yıldır bu odadayız. Samimi bir arkadaş ortamımız var.

Ela küçük yaşlarda yurda getirilmiş, ailesinden bihaber. İki üç yaşlarında annesi babasından ayrılınca kimse sahip çıkmak istememiş. Bir süre dedesinin yanında kalmış. Dedesi yaşlanıp kendi ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanınca Ela'yı yurda vermişler. Sonrasında zaten adamcağız hakkın rahmetine kavuşmuş.

Anne ve babasından yıllardır ses seda yok. Birazcık vicdan, merhamet olsa belki gelip evlatlarını ziyaret ederlerdi, hâlini hatırını sorarlardı. Hayat bazen acımasız olabilir. İşler ters gidebilir. Beklenmedik durumlar, olaylar insanın başına gelebilir. Elinde olmayan sebeplerden dolayı ayrılıklar, kırgınlıklar, vefasızlıklar olabilir. Fakat hayat hâlâ devam ediyor. Yapılan yanlışları, hataları, kırgınlıkları düzeltmek için elbette imkânlar olacaktır. Bir anne baba evladından nasıl vazgeçebilir? Kendi canından, kanından bir parçayı nasıl görmezden gelebilir? Kızcağız ailesinin yüzünü bile hatırlamıyor. Lakin söz konusu aile olunca bir ağlamaktır tutuyor Ela'yı. "Yapma, etme kızım," diyorum. "Bizler senin yanındayız. Senin ailen ve kardeşlerin bizleriz." Ama olmuyor. Yüzüme bakıp ağlamaya, sızlanmaya devam ediyor. Yanakları kızarıyor, saçları dağılıyor, hıçkırıyor. O vakit anlıyorum ki biz bu çağın çocukları değiliz. Biz bu yükü yalnız başımıza

kaldıramayız. Dünya bize göre bir yer değil. Biz bu çağın insanlarınca yeniliriz.

Arkadaşım Ela, tatlı bir kız. Beyaz tenli, düz saçlı, zayıf, çelimsiz biri. Boyu kısa sayılır. Kahverengi saçları var, omuzlarına iniyor. Kâkül bırakıyor, inceden inceye üç beş tutam. Kirpikleri uzunca; türkülerdeki gibi kaşlarına değişiyor. Hafif kızıp duygulanınca yanakları kızarıyor, gözleri küçülüyor, masumane bir hâle bürünüyor yüzü. Gözleri renkli olduğu için ismini Ela koymuşlar. Gerçekten öyle mi bilmiyorum; ben öyle tahmin ediyorum. İçimizde en başarılı öğrenci o. Derslerine çok iyi çalışıyor. Bu yıl ondan beklentimiz çok yüksek. İyi bir üniversitede iyi bir bölüm kazanacağından kimsenin şüphesi yok. Deneme sınavlarında çok iyi sonuçlar alıyor. Türkiye geneli yapılan sınavlarda ilk bine giriyor.

Odamızı toparlayıp pencereleri açtık. İstanbul'da havalar iyice ısınmaya başlamıştı. Elbiselerimizi giyininip kahvaltıya indik. Zeytin, peynir, bal, haşlanmış yumurta, iki dilim ekmek ... Çayın tadı güzeldi. İki bardak çay içip kahvaltı eşliğinde sohbete daldık. Hepimizin geleceğe dair güzel güzel hayalleri vardı. Haritadan şehir beğeniyorduk çoğu kere. Sınava hazırlanmak zor olsa da insanın hayalleri için emek vermesi güzel bir duyguydu. Hedefe varmanın yolu çalışmaktan, emek vermekten geçiyordu. Aslında bizim için sonrası da yoktu. Bu yılın sonunda ders çalışmazsak eğer ayrılık ve hüznün vardı. Yurttan ayrılıp kendi başımızın çaresine bakmamız gerekecekti.

Ben hukuk okumak istiyordum; iyi bir üniversitede iyi bir hukuk fakültesi okumak tek gayemdi. Ülkeye, memlekete, insanlara adalet getirmek boynumun borcuydu. Kendimi öyle koşullandırmıştım. Televizyonda izlediğim haberlerde bile bir haksızlık görsem hemen kendimce adalet dağıtıyordum. Eşitler arasındaki eşitsizlikleri gidermek bana göre bir işti. Oyun oynarken bile adaletli davranırdım ben. Arkadaşlarımı da adaletli olmaya davet ederdim. Sonra büyüdüm. Oyunlar ve kurallar değişti tabii. Kuralları artık güçlüler koyuyor. Düşüncelerin ve

inanışların bir önemi kalmadı. Oyunları kuralına göre oynamadığınız sürece hep kaybediyorsunuz. Adalet sadece kural koyanlar için işliyor.

Kahvaltı bitince izin defterini imzalayıp yurttan ayrıldık. Dışarıda güzel bir hava vardı. İnsanlar kısa kollu giyinmiş, çarşı pazar kalabalık, şehir içi ulaşım araçları tıklım tıklımdı. Kadıköy'den vapura binip karşıya geçecektik. İskelede yürürken Ela ile kol kola girmiş yürüyoruz. Ela anlatıyor, ben gülüyorum. Arkadaşım Ayşe biraz daha geriden takip ediyor bizi. Ayşe'de bir durgunluk var. Dün geceden beri hiç konuşmuyor. O komik, hareketli, sağa sola sataşan kız sus pus olmuş. Ara sıra ayıp olmasın diye bize katılıp gülümsüyor. Sebebini sorunca da, "İyiyim ben," diyerek geçiştiriyor.

Ayşe güzel kız, gerçekten güzel kız. Bakımlı, alımlı, Allah vergisi bir güzelliği var. Ağzı burnu küçücük, gözleri irice. Esmer ama gözleri renkli, masmavi. Filmler de oynayan artistlere benziyor. Uzun boylu, ince ama diri yapılı; bazı bölgeleri dolgun, iri kemikli bir kız. Üç yıl oldu yurda geleli. Geldiğinde hâli içler acısıydı. Yüzü gözü morarmış, bir deri bir kemik kalmıştı. Ailesinden yıllarca şiddet gördüğünü söyledi. İstanbul'da, Edirnekapı'da bir Çingene mahallesinde ikamet ediyorlarmış. Babası işsiz güçsüz, alkoliğin tekiymiş. Uyuşturucu, hırsızlık, gasp, kumar gibi karanlık işlerle uğraşıyormuş. Günlerce eve gelmezmiş. Eve geldiğinde de çocukları sıra dayağından geçirir öyle gidermiş.

Ayşe'nin diğer kardeşleri de evden kaçmış zaten. Zavallı annesinden de bir süre sonra haber alınmamış. Kadıncağız öldü diyorlar. Sadece İstanbul'da bir teyzesinin olduğunu söylüyor Ayşe. Hafta sonları genellikle teyzesine gidiyor. Teyzesi bayağı zengin bir kadıymış. Güzel güzel yemekler yapıyormuş. Ayşe yiyip içip, gezip tozup eğleniyormuş. Bazen bize de teyzesinin aldığı elbiselerden getiriyor. Arkadaşımızı kırmamak için de olsa hediyesini kabul ediyoruz. Ben teyzesini hiç görmedim. Yurda Ayşe'yi ziyaret etmeye de hiç gelmedi. İşi gücü olan yoğun bir kadıymış.

Güzel, modern bir evde kalıp lüks arabalara biniyormuş. Ayşe'ye sürekli yığınla para, harçlık veriyor. İşin garip tarafı, bunca zenginliğe rağmen yeğenini yanına aldırıyor.

Vapur kıyıya yanaştı. Elimizde ulaşım kartı, akbile basıp kalabalık bir grup hâlinde ilerliyoruz. Turnikeden geçince masmavi deniz karşılıyor bizi. Tepemizde parlak bir güneş, gıcırdayıp sallanan vapurda yer bulmaya çalışıyoruz. Yolcular bir bir diziliyor koltuklara. Hava almak için kızlarla geminin sağ tarafındaki açık alanda oturuyoruz. Martıların simit atıyor çocuklar. Nemli, ılık, inceden bir rüzgâr esiyor. İstanbul'un eşsiz manzarası aksediyor gözümüze. Ayşe sessizliğini bozup kolundaki çantasını dizine indirerek bana bakıyor. Göz göze gelince de başını önüne eğip kısık bir sesle soruyor:

“Senin baban ölmüştü değil mi, Mucize?”

O an afallayıp susuyorum. İçimden haykırıp bağırarak, çığırarak geliyor. Gözlerim doluyor, içim ürperiyor, parmak uçlarımda hafif bir uyuşukluk hissediyorum. Babamın ve annemin olmadığını biliyorum. Ama hayattalar mı, bilmiyorum. Aileden bahis açıldığında duygularım karmaşıklaşıyor.

Kitaplarda okuyorum annelerin fedakârlıklarını. Okuldaki arkadaşlarımda ailelerinde hissediyorum babamın sıcaklığını. Karşılıksız sevginin, sabrın, şefkatin ne olduğunu anlıyorum. Ben de konuştum annemle biliyorum; sohbet ettim onunla. Çünkü anne ile çocuğun ilişkisi henüz çocuk anne karnındayken başlıyormuş. Anne çocuğuyla doğumdan önce de konuşmuş, iletişim kurarmış, onu severmiş. Annem de beni sevdi, küçücük ellerimi tuttu, bana sarıldı, kokladı, yanağıma öpücükler kondurdu. Geceleri beşiğimi salladı, süt verdi, gazımı çıkardı. Ben huzursuzlanınca başımda bekledi. Geceleri uyuyamadı. Ben doğmadan bir sürü hazırlık yaptı. Elbiseler, yelekler, kazaklar, çoraplar ördü. Yatağımyı, battaniyemi, kundağımyı hazırladı. Ağlayınca altımı değiştirdi. Başımı okşadı.

Offf, offf... Üzülüyorum, kahroluyorum. İnşallah, annem bunları yapmıştır. Yapmasını ümit ediyorum. Yaptığını düşünmek beni mutlu ediyor çünkü. Annelik bunları gerektirir. Annelik, Allah'ın kadınlara verdiği en muhteşem lütuflardandır. Aldığı tüm övgüleri, alkışları hak eder. Saftır, değişmezdir, kıymetlidir. İnsanın kalbini yaradılışın ritmiyle buluşturan bir duygudur. Her kadın için eşsiz bir tecrübedir, ulaşılmaması gereken en yüksek mertebedir. Emekliliği olmayan tek meslektir. Üşüttü mü? Uykusuz mu kaldı? Karnı aç mı? Vicdan azabıdır, annelik. İçindeki bir yığın kadının çatışmasıdır. Büyüdükçe kaybedilen, kaybedildikçe değerlenen bir duygudur. Yaradan'ı hissetmektir. İnanmak, anlamak, kabullenmektir. Zorlu bir savaşta ömür boyu çarpışmaktır. Kendinden olan bir parçaya, kendinden daha fazla sahip çıkmaktır.

Bir süre Ayşe'nin yüzüne bakamadım. Zehirli bir ok kalbime saplanmışçasına içim acıdı. Titreyen ojeli ellerimi yüzüme götürdüm. Saçlarım rüzgârda dalgalanıyordu. Gözlerimi ovuşturup burnumu çekince kulağımda bir uğultu hissettim. İçimde bir şeyler kaynayıp buharlaşıyordu sanki. Vapurun motor sesi, yosun kokusu, ılık ılık esen rüzgâr... İlk defa kimsem olmadığı hâlde kendimi terk edilmiş gibi hissettim. Zor bir soruydu. Yıllardır kendime sormadığım o soruyu, arkadaşım bana soruyordu. Kimsem var mıydı hayatta? Annem ve babam yaşıyor muydu? Ellerimle saçlarımı düzeltip burnumu sildim. Ayşe yüzümdeki şaşkınlığı, üzüntüyü fark edince tebessüm edip geçiştirerek:

— Bilmiyorum, Ayşe. Fikrim yok. Babam yaşıyor olsaydı gelip beni görürdü herhâlde. Gelemese bile haber gönderirdi. Bir ailemin olduğunu düşünmüyorum. Bu saatten sonra ailem olsa bile benim için bir şey fark etmez. Böyle yaşamaya alıştım ben. Büyüdükçe o çocuksu, masumane duygularımı kaybettim. Hayatım yurt köşelerinde, ranzalarda yatarak geçti. Geçmişimi sorgulamama bile izin vermediler. Bir çöp konteynerinde bulmuşlar beni. Beni oraya bırakan vicdanın sonradan gelip beni bulmasını beklemiyorum. Umarım gelmezler. Böyle yaşamaya

alıştım ben. Sen de üzme kendini Ayşe; benim için endişelenme. Ayrıca hasta mısın sen? Rengin solmuş, moralin bozuk, suskunsun. Bizim bilmediğimiz, canını sıkan bir durum mu var? Varsa anlatabilirsin, çekinme.

— Yoo, yok hayır; hasta değilim. Canım sıkkın biraz. Üzerimde bir kırgınlık var. Üniversite sınavına hazırlanamıyorum. Canım ders çalışmak istemiyor. Masanın başına oturunca hayallere dalıyorum. Annemi, kardeşlerimi düşünüyorum. Ailemi özlüyorum.

Vapur Eminönü iskelesine yanaştı. Kızlarla toparlanıp takır tukur sesler eşliğinde iskeleye adım attık. Bizi karşılamaya gelmişçesine ikinci kalabalık grup vapura binmek için sıra bekliyordu. Alt geçitteki çarşıdan geçip Galata Köprüsü'nün dibindeki küçük meydana gelince balık ekmek kokusu burnumuzda tütmeğe başladı. Üç tane iskemle çekip balık ekmek satan tekenenin dibinde oturduk. Balıklar kızarıyor, cızırtılar ve enfes kokular yayılıyor, iştahımız kabardıkça kabarıyordu. Siparişimizi verip Galata Kulesi'ne karşı oturup aç kediler gibi bekledik.

Meydan her zamanki gibi çok kalabalıktı. İnsanlar güzel havanın ve hafta sonunun verdiği rahatlıkla mesire alanlarına, manzaralı nezih ortamlara akın etmişti. Eminönü, İstanbulullular için bir ayrıcalıktı. İstanbul Boğazı, Marmara Denizi ve Haliç'in birleştiği konumda; muhteşem manzarasıyla gezip görülecek yerler arasında ilk sıradaydı. Mısır Çarşısı, Sirkeci Tren Garı, Yeni Camii, Galata Köprüsü, Gülhane Parkı... Böylesi güzel mekânlara günlük binlerce insan akın ediyordu. Gülhane Parkı'nda oturup Boğaz'a karşı demli bir çay içip kahvaltı yapmak, Galata Köprüsü'nde "Rast gele" deyip balık tutmak, Sarayburnu'nda kocaman kayalara oturup denizin mahzunluğunu izlemek muhteşemdi.

Balık ekmeklerimiz gelince yüzümüz güldü. Sohbeti yarıda kesip sıcacık ekmeği ısırдықça ısırдық. İnce ince dilimlenmiş domates, piyazlanmış soğan, yeşillik, yağlı uskumru... Etin tadı çok lezzetliydi. Ela lezzete doyamayınca bardakta turşu